

naar der saavel i det andet høje Ting som her sidder Medlemmer, der tillige er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningens Ledelse, at saa de Tanker, vi har at føre frem, kan blive ens. Jeg mindes da ogsaa, at jeg, naar der tidligere har været forhandlet her om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshed, har set Talsmænd for Arbejdere og Arbejdsløsheds-kasser færdes i Rigsdagsbygningen og forhandle med deres Meningsfæller om de paagældende Sager; og jeg har aldrig sagt det mindste til det; jeg føler det som ganske naturligt og rimeligt, at hver især taler med dem, der har Indsigt i de forskellige Forhold. Det synes mig ikke i nogen Maade at være til Forklejning hverken for den ene eller den anden; hvad der er Ret for den ene, er selvfølgelig ogsaa Ret for den anden.

Men nu forhandler vi om Nedsikring, og vi forhandler om Understøttelser. Men saa snart der tales om at komme til at hjælpe til at skaffe Fortjeneste og skaffe Arbejde, saa taber det sig alt sammen i Overvejelser og Undersøgelser. Rigsdagen maa trænge igennem denne Taage, thi det er dog kun det ene: at skaffe Arbejde, der kan hjælpe det danske Folk.

Gunnar Fog-Petersen: For saa vidt maa jeg indrømme, at den højtærede Indenrigsminister er en stor Taler, som han formaar at sige det, han mener, og det, han ikke mener, med samme Overbevisning og samme Betoning. Det hører der en Evne og en Øvelse til, som ikke er alle givet. Naar den højtærede Minister saaledes overfor mig — idet han vil gøre Rede for Udviklingen i Arbejdsløshedslovgivningen siden 1920 — siger, at dette var to i Forvejen beregnede og planlagte Skridt tilbage til det Forsikringsgrundlag alene, hvorpaa man stod før Krigen, og at man denne Gang ikke vil kunne nøjes med et mindre Skridt, for saa maatte man gaa videre — saa er det jo aldeles klart og tydeligt i Modstrid med den faktiske Historie, der foreligger for os i Rigsdagstidenden og i Udvalgsforhandlinger. Det, der skete ved Ordningen af 1921 og navnlig ved Ordningen af 1924, var et Forsøg paa at naa til en endelig Løsning af Spørgsmaalet, til Standpunkt paa et andet Grundlag end det, der var Grundlaget for Standpunktet i 1914, for saa vidt som man nu skulde være kommet videre, end man var den Gang, og det var ganske rigtigt det fulde Forsikringsprincip for Arbejdsløsheds-kassernes Vedkommende, man vilde naa tilbage

til. Men ved Siden deraf sagde man: der kommer nu og da i det økonomiske Liv Kriserperioder, og disse kan Arbejdsløsheds-kassernes Forsikringsgrundlag ikke magte; det vil da være rigtigt i Tide at forudse dette og ved Bidrag fra Arbejdsgiverne og Staten at skabe en Fond, som er i Stand til i de normale Perioder at opsamle et Beløb til at bære over en ekstraordinær Arbejdsløshed, indtil man kommer tilbage igen til Forsikringsgrundlaget i normale Perioder. Dette var Sammenhængen og Tankegangen i den Lov, som blev vedtaget i 1924, og det er fuldkommen uhistorisk, at Ordningen af 1924 kun var et Skridt paa Vejen hen til en Tilstand, hvor der ikke var særlige Kriseforanstaltninger udover, hvad der er foreslaaet her. Dette ønsker jeg dog at sige uden i øvrigt at ville forlænge Debatten dermed. Den højtærede Minister har derfor heller ikke Ret, naar han siger, at Hovedprincippet i Lovforslaget maa opretholdes, og saa maa for øvrigt andre gaa ind i Forhandlingen paa Mindretals Vilkaar. Jeg er villig til at gaa ind i en Forhandling just paa Hovedprincippet i den bestaaende Lov, thi dette Hovedprincip er det, jeg har angivet her. Derimod er dette: at gaa bort derfra og skabe en samlet Kasse og lade det hele hvile paa Forsikring et Brud med det Standpunkt, vi stod paa i 1924. Den højtærede Minister udtalte, at han er ganske enig med mig i, at Ordningen af 1924 ikke kan opretholdes. Jeg har ikke sagt, at den ikke kan opretholdes, men jeg har sagt, at den maa ændres, naar den paa et eller andet Omraade virker uheldigt. Men derfor er jeg ikke straks rede til at forlade det, som den højtærede Minister den Gang gennemførte, thi jeg tror, der ligger et rigtigt Princip i at have en saadan Fond, om end ikke med saa stor en Formue, som man i sin Tid troede — det er jo andre Tider, og Pengene er mindre. Jeg vil indrømme, at det kunde være farligt at have en alt for stor Kasse til saadanne Kriserperioder. Men saa kan man jo ændre det og gøre den mindre; man kan jo ogsaa, saaledes som der har været talt om, lade Arbejderne tage Del i Fondens Tilvejebringelse og derved gøre dem mere interesserede i den.

Den højtærede Minister gjorde gældende, at det radikale Venstres Stilling til alle disse Nedsikrings- og Tilpasningsforslag — jeg tror, den vilde have været lidt anderledes, hvis det udelukkende havde været Tilpasningsforslag og ikke tillige Nedsik-